

La meva bella terra

Un relat de: [poma](#)

Amb la mirada perduda, esvaïda d'aquest entorn agressiu, busco envà el blau del teu cos; el cos que ondeja irregular amb el vent i que oscil·la segons la lluna.

I em menteixo a mi mateixa, per no haver d'empassar-me l'orgull, després de deixar l'honor pels terres i, així, poder fer-me creure que puc mantenir-me ferma en la meva promesa de tornar.

I com si m'escollissis tu a mi i no jo a tu, em mires de front i, dolçament, m'obligues a oblidar-me de la mala política que a vegades fa que la relacioni amb tu i, confusa, et menyspreo i et planyo després d'aconseguir separar-te d'ella i veure que, en realitat, romans aliena a aquest fals món tan diferent de tu...

I em sento culpable per no estimar-te, de vegades, com hauria... Avergonyida...

I llavors et contemplo i me n'adono de la teva bellesa, amb les teves petites imperfeccions tan pròpies de tu, però que et fan més graciosa... que et fan més preciosa... que et fan més bella.

I amb la mirada perduda, esvaïda d'aquest entorn agressiu, et busco... et busco envà...

I llavors et trobo només en una foto... només una foto per asserenar-me recordant-te... només una foto, però que m'assegura que sempre hi seràs, aquí o allà... tan se val... però hi seràs per quan vulgui tornar a trobar-te.

... La meva bella terra...